

**Akın
Olgun**

olgunakin@yahoo.co.uk

Barışın darağaçları

Bu ülkenin, göğsünü şiddete siper edecek cesur insanlara ihtiyacı var. Barışı temel sorun olarak gören ve bunun için elini taşın altına koyabilecek niyeti olan siyasetçilere ihtiyacı var. Kaypak, görgsüz, sürekli bir şeyler yapıyor-muş gibi şişinen siyasetçilerden, adam gibi bir barış projesini çıkacağını umut etme ahmaklığından kurtulmalıyız artık.

Bu ülke siyasetçilerinin en büyük sorunu önce kendilerini garantiye almaya çalışmalarıdır. Basiretsiz ve sorumsuz siyasetin nasıl insan cesetleri ile kendilerine korunaklı siperler kazdığını ve nasıl o siperlerden atıp tuttuğunu görüyoruz her seferinde. Hem savaşın, hem de barışın ağası olamazsınız. İkisinin dili birbirinin zıttıdır. Bir gün barışın dilini, ikinci gün savaşın dilini ağzına dolayanların üreteceği çözüm sadece felaket olur.

Hiçbir iktidar AKP iktidarı kadar iç ve dış destek almadı. Hiçbir zaman çözüm koşulları bu kadar uygun olmadı. AKP'ye sadece iktidar teslim edilmedi, çözüm desteği de hiç olmayacak kadar sunuldu. Ergenekon operasyonları, içeride kendisine ayak bağı olacakların susturulması ve sürecin daha rahat hayata geçirilmesi için yapıldı ve desteklendi. Dikensiz bir gül bahçesi sunuldu iktidara. Onlar ise bu dikensiz gül bahçesinin içinde hep lale devri yaşayacaklarını düşünerek geniş geniş yayıldılar.

BARIŞ İÇİN TARAFLAR KENDİ DARAĞA LARINI KURUYORLAR

Şimdi kendilerine sağlanan lale devri dönemi bitti. Tehlike çanları çalmaya başladı. Onlar da klasik Türk siyasetinin ana eksenini oluşturan şovenizmi dillerine doladılar. Bu dili kıracak siyasi bir cephe yok karşılarında. Taraflar aynı dili ve yöntemi kullanıyor ve seçiyorlar. Milliyetçilik silah olarak yeniden devreye sokulu-

yor ve çözümsüzlük derinleştiriliyor.

Şimdi bir bir asıyorlar sözlerini. Barış üzerine kurulan cümleler, savaş ile bileniyor. Barışı iradeli hale getirmekten geçiyor çözüm ama kimse bu iradeyi sahiplenmek istemiyor. Herkes bir yerleri işaret ediyor, işaret dili sürekli değişiyor ve toplum gerildikçe geriliyor. Bu iradesiz anlayış serseri bir ruh hali oluşturuyor. Ciddiyeti azalıyor, saygınlığını kaybediyor... İki dudak arasına sıkışıp kalmışlık tüketiyor herkesi. Sorunun muhatapları, muhatapsızlığın politikasını yapıyor. Cenazeler evlere teslim ediliyor ve herkes kendi evinde kendi cenazesine ağıtlar yakıyor. En büyük tehlike ise ağıtların dilinin intikama dönüşmesi. Yara büyüdükçe acı herkesi sarmalına alacak ve "Barış" en nefret edilen söz olarak belleklere kazanacak, söz hükmünü yitirecek, savaş eylemi ise kendine daha geniş bir meşruluk yaratarak varlığını sürdürecektir.

Oysa şimdi barış iradesini tamamen ele alma zamanı. Tüm sorumluluğu ve vebalini sırtına alarak, bedeli ne olursa olsun ortaya çıkıp sürecin kanallarını açacak bir bilinçle davranma zamanı. Bunu yapabilecek tek güç ise İmralı...

Ne muhalefet, ne de iktidar bu güce sahip değil. Zaten dertleri de değil. Ama onları sorumlu hale getirecek bir politikaya ihtiyaç var. Dışarısının bu politikayı belirleyebilecek bir özgüvene sahip olmadığı çok açık. Savaşı kendi haline bırakırsanız, geri dönüşü olmayan bir yola çıkarırsınız. "Analar ağlamasın" derken anaları ağlatmak için savaşın tüm vahşi yöntemlerini devreye sokarsınız. Savaşı da tıpkı barış gibi kendi haline bırakır ve sonuçları üzerinden siyaset yapmaya kalkarsanız, büyüyen nefreti de asla onaramazsınız.

Göze göz, dişe diş anlayışından çok çekti bu ülkenin insanları. Artık tavuklarımız birbirine karışmıyor, aksine gırtlaklamak için pusuya yatıyoruz kendi bahçemizin çitlerinin arkasında.

ÖTEKİLEŞTİREREK GETTOLAŞIYOR

Huzursuz bir iç bekleyiş, herkesin kendi siperini kazmasına yol açar. Dün onay verdiğiniz pompalı adalet sokağa inerek adaleti uygulayacağı kurbanlar aramaya başlar. Sonrası ise malum... Siz hangi yöntemi seçer ve hangi dili kullanırsanız, halk da o yöntemi ve dili kendisine uydurur ve hayata geçirir.

Kendi iktidarını sağlama almaya çalışan AKP'nin ve Kürt politikacıların anlamadığı bu. Kendinizi ne kadar sağlama almaya çalışırsanız çalışın, birbirini ötekileştirerek gettolaşan toplum yarın sizi de parçalamak için kolları sıvayacaktır. İşte o zaman çok geç kalmış olacak. Herkes kendi tarafını alkışladıkça, herkes kendi tarafını gazladıkça bedelini yine halk ödeyecek.

Eğer amacınız barışı sağlamak ise duygularınız da barış içinde olmak zorunda. Halkı savaşın ortasına terk edip taraf olmaya zorlayan, taraf olmayı tehditle tetikleyerek baskı altına alan o duygularda sevgi yok demektir. Bu halkın kendi savaşını için daha fazla özveride bulunacak dermanı yok artık. Bu yüzden milliyetçilikle acıları toprakladıklarını sananlar yanılıyorlar. Milliyetçilikle kutsadığınız her şey sizi kuşatır ve kendi kölesi haline getirir. Özgürlük derken, özgürlükten nefret eder, eşitlik, hak derken onu gasp eder, onurlu siyaset derken dalavere siyasetinin temsilcisi oluverirsiniz. Barış için silahı değil, kitlelerin gücünü seferber eden bir siyaset anlayışı ancak çözümün kanallarını açabilir.

Milyonları harekete geçirebilecek bir güce sahip olduğunu bilenler bunu yapmayı tercih etmiyorsa, Robinson ile Cuma'nın ilişkisine göz atmak gerekir. Ne zaman ki Cuma silahı elinde bulunduran Robinson'u yönetir o zaman sorunun çözümü kolaylaşır.